

SERENADA.

MIRAN JARC.

I.

Gledam tvoje bele roke:
valové... valové... valové...
mi čez misli jez... vse čez... vse čez...
v tja, kjer se predramlja groza drhtenj,
v tja, kjer se poraja neskončnost življenj...
v tja, kjer se budim... budim...

O, jaz se te bojim, bojim...
že misel nate skriva v sebi žive kresove
neznanih zvezd;
kot prvi človek stojim
in se obotavljam na prvem koraku zavi-
tih cest
in — — —

gledam tvoje bele roke... bele roke,
premirno valové, valové, valové...
v neizmerno nemirnost se gubim, gubim...
živim!

II.

Molče stvari. Strmijo hiše v me.
Ne zgane se drevo. Gladina reke
je mrzla bolj od jekla. Vsi pogledi
mimoidočih so kot novcev zvenk. —

Nad goro zgrinja zarja bol —
o, da je kri, o, da si v njenem žaru

IV.

Našel sem te ob slapu šumečih brezupov smeha. —
Tudi jaz sem odel se v peneči plašč, da pregrne
prošlost mi, ki je zgorela kot meteor...
Prebirajmo strune srebrne, strune srebrne.

Spet sem te našel, ali ob uri, ko se beseda razpne
v molk kakor jadro — a veter odmev je zvezd...
Tiho nas vodijo, kaj veš, h katerim bregovom.
Skupna je pot: vidim vso tvojo povest.

Spet sem te našel, ko sem bil sam kot godba svetov,
sredi vesoljne noči, sredi vesoljne noči.
Če bi zaklical po tebi, odpel bi mi lasten odmev,
da me pokličeš, morda odzoveš se ti.

stolim pregladke žice ostrih misli! —
a nad goro visi le prisposoba...

Brezumje... O, jaz tujec sred vesolja!

III.

Vem za krike — v noč duha so potonili,
zapoznel odmev ječi v očeh,
a na ustnih že igra nasmeh,
prsti so kakor struna zvili...

Pa da se ti sklonim nad obraz,
da te kakor skala vzvalovi moj: »Ti«,
kakor dete odbežala bi
in porogala se: »Jaz!«...

Vem za tišjo bol kot je boleš
trubadurju ob zastoru strun:
gledati se v zapuščen tolmun
in ne vzreti sebe v vencu zvezd.

